

Vanda STURDZA:

"Există soluții pentru orice"

Vanda Sturdza a absolvit Universitatea de Arte Aplicate din Viena, la clasa profesorului Bernhard Kleber. În anul 2008, a revenit în România pentru a lucra cu Alexandru Tocilescu la spectacolul *Casa Zoikăi* de Mihail Bulgakov. De atunci a început o frumoasă colaborare, care a continuat cu *Sfârșit de partidă* de Samuel Beckett. Am stat de vorbă într-o dimineață de sâmbătă, la o ceașcă de ceai. Nici nu ne-am dat seama când au trecut două ore și jumătate. În Vanda am descoperit o persoană atentă la tot ce este în jur, cu drag de frumos și de viață.

Mirela Sandu: *Dacă ar fi să te prezinți în câteva cuvinte, ce ai spune?*

Vanda Sturdza: Sunt o persoană deschisă, încăpățânată, iubesc viața, am emoții în prezența oamenilor, îmi place să ies cu câte o singură persoană și să mă concentrez doar asupra ei, am nevoie de intensitate. Petrec mult timp singură lucrând și ascultând muzică. Sunt cu mine mai critică decât cu ceea ce văd în jurul meu. Găsesc în aproape orice ceva care să-mi placă. Am nevoie de singurătate și spațiu.

M.S.: *Spuneai că nu-ți place să fii înconjurată de mulți oameni. Ești scenograf, lucrezi cu multă lume...*

V.S.: La repetiții este diferit pentru că mă duc cu un scop – să descopăr, să văd scena, actorii, raportul dintre om și spațiu, distanțele, adâncimile scenei – e o necesitate care mă ajută să mă cufund în subiect și să înaintez în concepție. Mi-e frică să stau în spații închise cu mulți oameni și asta este o problemă foarte mare, pentru că mă împiedică să văd spectacole, filme, concerte. Îmi dau seama că acesta este un handicap imens și, din cauza asta, multă vreme am crezut că nu pot să-mi fac meseria. Dar, încet, încet voi depăși și această problemă.

M.S.: *Spuneai că ești o persoană încăpățânată. Aceasta nu constituie o problemă într-o artă care funcționează prin colaborare?*

V.S.: Ba da, este. Dar învăț să las de la mine. În timpul studenției era foarte fain că mă puteam juca la infinit; eram regizor și scenograf: în machetă aveam toată libertatea, nu mă gândeam la bani și nu îmi impuneam restricții. Când începe colaborarea cu regizorul, lucrurile se schimbă. El vine cu universul lui de idei și, din start, se lucrează în echipă. Mă fascinează să descopăr bagajul de imaginație al celuilalt, mă agăț de ideile lui și încep să-mi regândesc conceptul. Propunerile venite din afară îmi deschid orizontul și mă ajută să rămân conectată.

M.S.: *Cum procedezi când începi lucrul la un nou spectacol? Care sunt pașii?*

V.S.: Este foarte palpitant. Citesc piesa de multe ori, atât în germană, cât și în română. Germana fiind în ultimii șaisprezece ani limba mea de bază; atunci când citesc, îmi vin în minte alte imagini – pornind de la un cuvânt sau o expresie – decât în limba română. Îmi fac notițe la prima citire, legate de costum, decor, timp etc. și am un sistem pe care l-am învățat de la profesorul meu de dramaturgie, prof. univ. Peter Simhandl, cu care lucram în cafenea la Viena în perioada pregătirii diplomei de absolvire. M-a învățat cum să analizez și să disec o piesă în așa fel încât să am o imagine de ansamblu asupra subiectului și atmosferei. Lucrez deductiv, ideile se nasc practic din text. După aceea, mă documentez despre perioada descrisă în piesă și cea în care vrea să o pună regizorul, mă „inund” de imagini. Apoi mă gândesc la legăturile dintre mine și textul respectiv, încerc să mă apropiu cât mai mult, fac paralele. Apoi construiesc macheta teatrului. Nefăcând liceul de arte plastice, am nevoie să lucrez tridimensional pentru a simți spațiul mai bine. Eu am studiat pian până la

optsprezece ani. Desenam cu mare pasiune modă, îmi plăcea mult să modelez. Foarte multe lucruri se nasc din joacă, joaca cu hârtia și cartonul.

M.S.: *Cum ai ajuns să faci scenografie?*

V.S.: Când am terminat liceul eram foarte dezorientată pentru că până atunci avusesem doar pianul. Nu știam la ce aș fi bună. De mică aveam pasiune pentru dans, modă și muzică. M-am gândit cum aș putea să le leg pe toate și, discutând cu părinții acasă la Timișoara, am ales scenografia. Pentru examen am pregătit *Șase personaje în căutarea unui autor* de Pirandello. Nu credeam că voi intra. Am dat la Academia de Arte din Viena, la profesorul Erich Wonder.

La admitere am fost șaiszeci de candidați, dintre care am intrat unsprezece. Examenul a durat trei zile. Când m-am văzut pe listă am crezut că nu văd bine. Apoi a început un studiu zi și noapte. După un an am rămas cinci studenți. Clasa de scenografie era amplasată într-o clădire foarte frumoasă și specială, un loft vechi în așa-numita „pară”, o clădire a arhitectului Semper, cel care a făcut și Burgtheater Wien. Ca spațiu de lucru, era un lux de nedescris: fiecare student avea insula lui de lucru cu două planșete de 1x2 m plus câteva așezate pe verticală – cu ajutorul cărora se putea izola. După doi ani și jumătate, am schimbat clasa și universitatea. Studiul l-am încheiat la Universitatea de Arte Aplicate, la clasa profesorului Bernhard Kleber – un om extraordinar.

M.S.: *Îmi povesteai de profesorul de dramaturgie...*

V.S.: Nu era din școala de la Viena. Fusesse profesor de teorie teatrală și dramaturgie la Universitatea de Arte din Berlin, lucrase printre alții cu Peter Stein și Achim Freyer.

Căuta studenți, sau mai bine zis studenții îl căutau pe el. Își alegea câțiva cărora le împărțea, din plăcere și cu pasiune pentru meseria pe care o avea, experiențele lui ca om de teatru. Lucra individual cu studenții, în Eilles – cafeneaua lui preferată. Ne întâlneam acolo cu mape, materiale, cărți și lucram câte șapte ore, uneori.

Peter a fost mentorul meu pe durata pregătirii lucrării de diplomă. Alesesem *Leonce și Lena* de Georg Büchner. Într-o bună zi, am părăsit cafeneaua împreună cu Peter și ne-am dus în parcul din apropiere. Tema era să încercăm să ne dăm seama ce simțea Leonce savurând lenea în natură. Așa că am stat o vreme pur și simplu pe o bancă și am ascultat liniștea. La un moment dat, ne-am scos pantofii și am umblat prin iarbă.

Pentru licență am avut la dispoziție o cameră complet neagră, cu o fereastră pe care am acoperit-o. Însă, conceptul era gândit pentru Kronprinzen Garten, o zonă din parcul meu preferat, Schönbrunn. Ideea era ca publicul să se plimbe de la o scenă la alta, în așa fel încât la finalul spectacolului să fi străbătut toată grădina. Amenajasem toate aceste spații de exterior în camera respectivă. Aveam un manechin pe care îl îmbrăcasem cu costumul de mireasă al prințesei Lena, făcut numai din hârtie. În rest, toată grădina era lipită cu scoci de hârtie pe jos și pe pereți, urmărind planul parcului. Aveam macheta unui pavilion și masca lui Valerio cu mai multe fețe – câteva elemente tridimensionale care ieșeau dintr-un plan.

M.S.: *Apoi ai lucrat foarte mult...*

V.S.: Da, timp de patru ani am pus pe picioare, împreună cu **Frank Röpke** platforma de teatropedagogie pentru copii și adolescenți *Theater in Arbeit* (*Teatrul în lucru*). Educația prin intermediul teatrului există în Germania de ceva vreme, dar în Austria era o nișă neluminată. Totul a pornit când Peter Simhandl a înființat *Teatrul pentru Tineret* în MuseumsQuartier. Ne-am prezentat la direcția artistică a teatrului cu ideea de a realiza mai multe module de *workshop*. La scurt timp, am început să organizăm lunar *Adventure Nights* în spațiile teatrului. Copiii cu care lucram aveau între 10 și 12 ani. Programul începea la șase seara cu vizionarea unui spectacol, după care, pornind de

la ce văzuserăm, lucram împreună la propria noastră reprezentație. La zece dimineața, copiii erau „pescuiți” de părinți. Frank lucra cu copiii la partea de regie și de gândire a scenelor, iar eu, într-o cameră de seminar, făceam cu ei costumele și elementele de recuzită. În timp am reușit să exploatăm aproape toate spațiile teatrului. Lucram pe grupe. Fiecare avea un scenograf, machior, costumier etc. Din partea teatrului aveam un luminist. La ora douăsprezece noaptea avea loc prezentarea spectacolului. Publicul eram tot noi și copiii, uneori profesorii dacă veneau cu clasa. Teoretic, la ora unu noaptea copiii se vârau în sacii de dormit – dormeau în sală și pe scenă – și, spre disperarea locatarilor de deasupra teatrului, prelungeam joaca până la trei dimineața. De fiecare dată se lăsa cu vizita poliției. În afară de *Adventure Nights*, mai aveam workshop-uri cu grupuri de tineri organizate individual sau în colaborare cu școli de stat și private, cu bibliotecile de stat, cu *Jugendzentren* (centre pentru tineret) sau lucram cu profesorii care aveau în licee trupe de teatru. Timp de patru ani am cărat cu mine un geamantan imens în care aveam tot felul de lucruri: douăzeci de foarfece, folie de aluminiu, aracet, materiale reciclabile etc. Eram un atelier ambulant. Făceam cu ei costume, recuzită și măști.

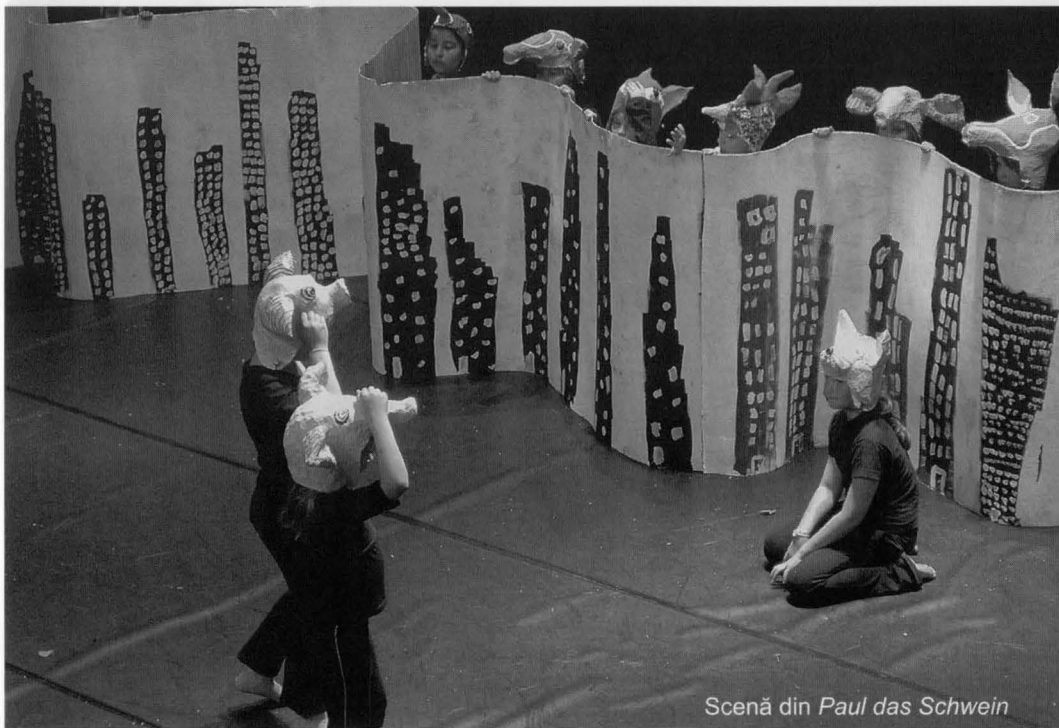
M.S.: *De când îți place să confecționezi măști?*

V.S.: Când eram mică mă jucam cu lut. Îmi făceam sicrie pentru păpuși. Mergeam în atelierul sculptorului cu care colaborau părinții mei pentru restaurarea Muzeului Baroc din Timișoara, mă uitam la un căpițel și încercam să-l reproduc în miniatură. Străbunica mea a fost sculptoriță. Poate am moștenit ceva și de la ea.

M.S.: *Ți-ar plăcea să faci un spectacol numai cu măști?*

V.S.: Da, mi-ar plăcea. Am făcut un spectacol cu măști în 2005, era un Schiller montat cu actori tineri pe scena Teatrului pentru Tineret din Viena. În acest caz, contactul cu actorul este foarte strâns, pui mâna pe el, îi faci mai întâi mulajul. Am

Scenă din *Paul das Schwein*

turnat din ghips fețele actorilor, ca apoi să pot lucra măștile din *papier mâché* exact pe fața lor. Responsabilitatea este la altă scară atunci când lucrezi cu măști decât atunci când faci un decor.

M.S.: *Costume ai realizat?*

V.S.: Da, la *Sfârșit de partidă*, spectacolul lui Alexandru Tocilescu de la Metropolis și, de curând, la *Mâncăm împreună*, un spectacol de dans contemporan al tânărului coregraf Vlad Merariu. Mă interesează în ce măsură influențează costumele mișcarea și invers. Acum ceva timp, am făcut experimente cu costume din folie de plastic de diferite grosimi și carton ondulat. Pe această temă, am lucrat atât cu copiii, cât și cu adulții. Este foarte interesant modul în care materialul și forma influențează toată mișcarea.

M.S.: *Ce scenografi îți plac?*

V.S.: Îmi plac Robert Wilson, Achim Freyer, Anna Viebrock, Dragoș Buhagiar, Krisztina Nagy – pe care o cunosc și o admir de mică. Cu ea m-am pregătit pentru examenul de admitere de la Viena. La Wilson mă fascinează coregrafia pe care o face, puritatea mișcării, luminile, nimic nu este în plus, totul e atât de curat.

M.S.: *Ce îți place la meseria ta?*

V.S.: Îmi place că am voie să mă joc, mult. Construiesc cu mâinile, inventez și combin diverse lucruri. Am senzația că sunt tot timpul în mișcare. Învăț din mers. Îmi place să caut recuzita pentru spectacol, mă duc în diverse locuri și îmi umplu suflitul de chestii frumoase. Mă bucur că pot să pun mâna pe obiecte și să le simt. Este un cadou faptul că am șansa să pornesc de la o idee împreună cu un om sau doi, și, mai apoi, aceasta se dezvoltă și se transformă în spectacol.

M.S.: *Crezi că faptul că ești scenograf te face să vezi altfel lumea sau oamenii?*

Scenă din *Lecția* de Eugen Ionescu

V.S.: Nu știu cum este să văd altfel, dar îmi place mult să mă plimb în lume, să mă documentez și să pun la punct proiecte de lucru, să fac fotografiile. Câteodată, încercând să prind totul, detalii, forme, culori, alăturări ciudate de lucruri din lumi sau zone diferite, nu mai reușesc să mă bucur de ceea ce văd. Sunt tot timpul cu aparatul în mână. Așa mă umplu de imagini și de frumos.

M.S.: *Sunt lucruri care nu îți plac sau te sperie?*

V.S.: Lumea multă, interviurile. Nu îmi place căldura mare. Am o problemă cu timpul. Dacă aș avea un băț fermecat, aș anula timpul. Mă presează termenele de predare, ziua trece prea repede. Deși poate este bine că există, timpul este cel mai mare dușman. Ar fi mult mai bine fără. Mi-aș dori să fiu într-o bulă în care să nu existe timp. Poate de aceea îmi place teatrul pentru că lucrez și mă joc cu el, cu diferite epoci. La teatru, totul este posibil. Cine spune că ceva nu este posibil, nu are dreptate. Sigur că atunci când este vorba de bani sau de probleme tehnice lucrurile pot să meargă mai greu, dar totul se poate rezolva. Cel mai bun exemplu este atelierul lui Bogdan Zaharia cu care colaborez. Există soluții pentru orice. Când eram mici, tatăl meu ne spunea că totul este posibil. Din momentul în care ai pronunțat un cuvânt, el există. Îmi amintesc că asta mă pune pe gânduri.

M.S.: *Te-ai născut la Timișoara și ai stat acolo până la doisprezece ani. Cum a fost perioada aceea?*

V.S.: La Timișoara aveam din start două familii: a mea și familia Friesenhahn. Părinții mei trebuiau să lucreze pentru a ne întreține și la trei luni m-au dus la o doamnă vorbitoare de germană, Mutti Hilde. Eu și frații mei eram ca nepoții ei. Am stat la ea până am intrat la grădinița germană. Încă mai păstrăm legătura, după Revoluție a plecat în Germania cu toată familia.

Scenă din *Casa Zoikăi* de Bulgakov

Am crescut într-o casă superbă, mare, cu obiecte vechi. Erau niște spații foarte frumoase în care tatăl meu a intervenit, a făcut spărturi, nișe. Aveam mai multe pisici. Părinții ne trimiteau la piață după brânză și noi ne întorceam cu un animal și fără cumpărături. Am o soră și un frate care sunt mai mari decât mine. Eram tot timpul împreună, pe atunci. Fratele meu cânta la vioară și eu la pian. Sora mea era mereu cu nasu-n cărți. Tatăl nostru era foarte sever cu noi și încerca să ne transmită cât de importantă este disciplina, în timp ce mama punea discuri cu muzică de balet, ne făcea costume și dansa cu noi. Am niște părinți foarte energici. Deseori ieșeau scânteii.

M.S.: Când ai început pianul?

V.S.: Povestea cu pianul a început la șapte ani. I-au demolat casa bunicii de la Constanța, mama mamei mele, și a trebuit să se mute la bloc. Avea o pianină pentru care nu mai avea loc. Am început pianul cu doamna Dina Ulmeanu, o profesoară care mi-era foarte dragă. Îmi plăcea mult, îmi cânta piesele pe care urma să le învăț și mă întreba dacă îmi plac. După câțiva ani a plecat în Germania și m-a predat colegei ei, doamna Maria Bodo, profesor la Liceul „Ion Vidu” din Timișoara. Așa am început să merg la liceul de muzică, sala numărul treisprezece. Aveam ore în fiecare miercuri și vineri.

M.S.: Apoi ai plecat în Austria...

V.S.: Aveam doisprezece ani când am plecat la Bad Ischl, un oraș între munți, la cincizeci de kilometri de Salzburg. Acolo era reședința de vară a împăratului Franz Joseph. Am stat la familia Tscherne, care avea cinci fete, fiecare cânta la câte un instrument. Organizau *Hauskonzerte*, cu afiș și invitați. M-am pregătit un an cu pianistul și profesorul copiilor lor, Peter Brugger, apoi, la treisprezece ani, am dat examen la Universitatea „Mozarteum” din Salzburg.

În fiecare semestru aveau loc audiții, care se țineau într-o sală mare cu public, colegi, părinți. Întotdeauna aveam mari emoții. Când cântam eram ca într-o bulă de aer, nu mai știam nimic. La un vernisaj mi s-a spus că la un moment dar m-am oprit din cântat, am spus tare *Scheisse* și am continuat, adică am tras o înjurătură zdravă. Singurul om în care aveam încredere era profesorul meu Anton Czyzek. El era foarte critic și dacă spunea că a fost bine, atunci mă puteam bucura. De mică aveam senzația că mi se spune că sunt bună numai ca să continui. Mai târziu, după ce m-am lăsat de cântat, am avut o surpriză plăcută când mi-am auzit benzile.

La școală eram o elevă proastă, mă chinuiam foarte mult cu matematica, abia treceam clasa. Norocul meu a fost că aveam un profesor care era și el muzician, cânta la contrabas. Era profesorul meu preferat, și totuși nu știam o iotă matematică. Când cântam, venea să mă asculte. Tot timpul făcea să trec la limită. Când am predat lucrarea la bacalaureat, s-a uitat la mine și mi-a spus: „Vanda, gândește-te că niciodată de acum încolo nu o să mai ai matematică”, iar eu i-am răspuns: „Dar de unde știți? Eu nu sunt sigură.” Aveam perioade în care mă trezeam la cinci dimineața și studiam o oră la pian. Ca să mă aerisesc puțin, plecam la școală pe jos, peste câmpiile cu țărani și animale. Nu mergeam în excursie cu copiii din clasa mea, la schi nu aveam voie. Eram ori la pian, ori la școală, iar când nu făceam asta, mă chinuiam să învăț matematică. Așa că la optsprezece ani, când m-am lăsat de pian, pentru mine a început viața.

M.S.: *Ai o familie și în Austria...*

V.S.: Da, le am pe Mutti Maria, pe Vati, cele cinci surori din Austria și copiii lor. Deși ne-am depărtat geografic, legătura este în continuare una strânsă. Vorbim la telefon, când sunt acolo îi vizitez. Da, într-adevăr am o familie numeroasă. Mă simt foarte ocrotită. Am o încredere oarbă în viață și pentru că mi s-au întâmplat de-a lungul anilor multe lucruri incredibile. Am avut șansa să întâlnesc în drumul meu oameni extraordinari. Sunt o norocoasă. De mult am încercat să mă debarsez de ideea că trebuie să fiu cea mai bună. Cred că asta nu ajută, ci pune numai presiune și mă blochează. Nu cred că acesta este sensul vieții. Există mulți oameni foarte buni în diferite meserii. Cred că cel mai important este să îți placă ceea ce faci.

M.S.: *Erai deja de mulți ani în Austria. Ce te-a făcut să te întorci?*

V.S.: Alexandru Tocilescu. Ne-am cunoscut în urmă cu șapte ani, la nunta surorii mele, care este căsătorită cu Tudor Jitianu, fiul lui Dan Jitianu. La nuntă erau invitați Toca și Crina. Atunci l-am cunoscut. Într-o bună zi, am mers cu Tudor la Teatrul Național unde repeta Toca, pe atunci. M-am dus cu o mapă și i-am arătat lucrările din timpul facultății. M-a întrebat când începem să lucrăm. Apoi s-au scurs anii și nu ne-am mai văzut. L-am reîntâlnit la Viena când a venit cu *Elizaveta Bam*. În vara lui 2008 m-a întrebat dacă vreau să lucrez cu el la *Casa Zoikăi* a lui Bulgakov. Am lăsat totul baltă la Viena și am mers la 2 Mai la o primă discuție cu el. M-am întors la Viena pentru a face macheta. În toamnă mi-am împachetat patru cutii de cărți și două geamantane și am venit la București. Perioada de pregătire a fost foarte palpitantă, foarte intensă. Stăteam împreună în fața machetei, discutăm, schimbam, refăceam. Am lucrat zi și noapte, eram stoarsă. Era prima oară când lucram cu el, primul spectacol mare și nu aveam siguranță. Erau foarte multe lucruri noi căroră trebuia să le fac față. Brusc totul se schimbă, eram din nou cu familia după ce mulți ani fusesem o singuratică. Practic am luat-o de la zero. Mi-a fost greu la început, pentru că nu știam de unde să îmi iau materialele pentru machetă, de exemplu. La Viena am o cameră plină cu tot felul de lucruri și materiale. Dacă îmi trebuie ceva, orice, în haosul acela știu că găsesc.

M.S.: *Cum îți se pare publicul de aici?*

Scenă din *Leonce și Lena* de Büchner

V.S.: Îmi place că sălile sunt pline. Mă miră faptul că de cele mai multe ori se aplaudă în picioare. Îmi place că în România comunicarea este mult mai deschisă, directă. Totul este mult mai viu, oamenii plini de temperament. Viena, în comparație cu Bucureștiul, mi se pare un oraș gri. Nu îmi lipsește absolut deloc. Doar de oameni îmi este dor.

M.S.: *Acum ce repeți?*

V.S.: Lucrez cu Alice Barb la Teatrul Metropolis, *Nebuna din Chailot*, de Jean Giraudoux și este palpitant. Vom avea premiera în septembrie.

M.S.: *Ești mulțumită cu ceea ce ți se întâmplă acum?*

V.S.: Da, sunt bine. Trec prin diferite faze, ca orice om. În unele momente mă simt ca o păstaie goală și nu am nicio idee. Dar atunci când mă aștept mai puțin, îmi vine câte o idee și croșetez mai departe.

M.S.: *Ce senzație ai când spectacolul este gata, sala este plină și decorul tău este pe scenă?*

V.S.: Când sunt în sală și mă uit, am niște emoții infemale. Nu pot să stau pe scaun. Stau în picioare și mă mișc tiptil dintr-un loc în altul. Încerc să-mi dau seama dacă este totul cum trebuie, văd imediat lucruri care nu mai îmi plac, altele care nu îmi displac sau îmi plac la nebunie pentru că au lumina care le trebuie. Mă bucur să văd decorul pe scenă, actorii jucând în și cu el, sunt fericită când spectacolul place ca întreg.

M.S.: *Crezi că este foarte important ca scenograful să fie pe aceeași lungime de undă cu regizorul?*

V.S.: Cred că un spectacol este bun atunci când îți place ca întreg, nu doar regia, scenografia sau costumele. Dacă începi să le desparti, ceva nu a funcționat cum trebuie.

M.S.: *Ești o Sturdza, cum reacționează oamenii când îți aud numele?*

V.S.: Mi se întâmplă asta de când m-am întors în țară, în Austria nu impresiona pe nimeni numele meu și era foarte bine așa. Aici mă complexează foarte mult lucrul ăsta. Tatăl meu este un foarte bun arhitect, îl ador și am un mare respect pentru el, dar tot timpul mi-e frică de faptul că oamenii mă judecă pentru că mă numesc Sturdza și sunt fiica lui. Mereu sunt întrebată dacă sunt rudă cu Șerban Sturdza sau dacă sunt prințesă. Din păcate, oamenii au tendința de a mă cataloga de la început și lucrul acesta mă deranjează. Altfel, sunt mândră că sunt o Sturdza, dar mai am mult de citit despre familia mea. Îmi pare rău că a murit bunicul meu, pe care l-am iubit foarte mult. Regret că bunicii sunt tot timpul așa de bătrâni și nu mai avem șansa să-i cunoaștem de tineri. Din fericire, bunica mea mai este cu noi și o mai întreb din când în când câte ceva, unele lucruri a început chiar să le scrie. Când eram mici, am avut multe avantaje legate de asta. Tatăl meu ne-a interzis să învățăm pentru la școală poezii comuniste. Ne spunea că nu îi pasă cu ce notă venim, dar porcăriile acelea să nu le învățăm. Așa scăpam de multe corvezi. La liceul de muzică am avut o profesoară de istorie care când a ajuns la Sturdza – trădător de țară – s-a uitat la mine. M-am întors acasă plângând. Întrebam dacă este adevărat ce scrie în cartea de istorie. Nu știam ce să cred. Tatăl meu a avut mult mai mult de suferit în timpul școlii.

M.S.: *Ce-ți dorești pentru viitor?*

V.S.: Îmi doresc să fie toți ai mei sănătoși, Toca să aibă forță să facă în continuare multe spectacole și să se bucure de ele, să mai colaborez cu el, îmi doresc mult să lucrez la spectacole de dans contemporan. Combinația dintre muzică și dans mă împlinește. Îmi doresc să contribui cu propria imaginație la nașterea lucrurilor frumoase, să am inspirație.

M.S.: *Ai un lucru pe care ți-l dorești foarte tare?*

V.S.: Să am libertatea să călătoresc mult, să mă bucur de ce există pe lume, să cunosc mai multe lucruri și locuri. Altfel înțelegi și altfel ți se deschide mintea dacă vezi lucruri care te inspiră.

Interviu realizat de Mirela SANDU